

[Holdgaard.]

strationens Side burde have Raad til. Jeg troede dog, at den højtærede Minister havde haft nogen Forstaaelse af Selvstyre, men i dette Tilfælde var der maaske Grund til at udbringe et Leve for Bureaukratismen her i Landet.

Kirkeministeren (Bruun-Rasmussen):

Overfor den sidste Bemærkning, det ærede Medlem Hr. Holdgaard fremsatte, vil jeg blot have Lov til at svare, at der findes adskillige Mennesker her i Landet med et overmaade indgaaende Kendskab til Jord og Jords Drift og stor Interesse for Spørgsmaalet om Folkekirkens Økonomi, der indtager det Standpunkt, jeg vedkender mig at have, og det er dog ikke utænkeligt, at et Menighedsraad — lad saa Gjested-Sagen fare, jeg siger dette som en almindelig Bemærkning — kan lade sig paavirke af de øjeblikkelige mørke Tidens Vanskelighed og under Trykket deraf træffer en Afgørelse, der, naar Tiderne forhaabentlig bliver bedre og lysere, vil vise sig ikke at være den for Præstembedet og derigennem for Sogne- menigheden i økonomisk Henseende mest forsvarlige.

Til det ærede Medlem Hr. Olufson vil jeg gerne bemærke, at jeg tror ikke, det har været mig klart, at der overhovedet har været nogen Uoverensstemmelse i Præstegaardskommissionen fra den første Begyndelse. Har jeg vidst noget saadant, mindes jeg det i hvert Fald ikke i Øjeblikket. Sagens Referat i Excerpter foreligger saaledes for mig: Præstegaardskommissionen og Menighedsraadet indstiller i Maj d. A. Jeg mindes i dette Øjeblik ikke det mindste om — men kan naturligvis skaffe det oplyst —, at der straks ved første Indstilling fra Præstegaardskommissionen blev gjort opmærksom paa, at et Mindretal i Kommissionen fra første Færd havde indtaget en anden Stilling. Jeg tror heller ikke, jeg var helt klar paa, at det var det, det ærede Medlem Hr. Olufson vilde sige mig i sit første Indlæg.

Men jeg maa til Trods for det, som nu er bemærket, ogsaa af det ærede Medlem Hr. Olufson, have Lov til at fastholde den Afgørelse, som er truffet, og jeg vil gerne tillade mig at forespørge, om det virkelig nu i den Grad er svinget om fra vor Debat ved sidste Finanslovbehandling, at det dukker op som et Moment af Bebrejdelse imod mig, at jeg ved denne Sags Afgørelse ikke har ladet Statskassen betale nok, medens man bebrejdede Kirkeministeriet ved den forrige Finanslovbehandling, at

det ikke havde været varsomt nok med de store Udgifter, som foraarsagedes af Jordlovens § 3. Hvis jeg forstaaer det ærede Medlem Hr. Olufsons sidste Indlæg i Debatten rigtigt, var det næsten en Bebrejdelse af den omvendte Art, han rettede mod mig, nemlig at jeg ikke uden videre sagde: de 3 000 Kr. kan Statskassen godt betale.

Hvis det er rigtigt opfattet, at det er en Bebrejdelse, skal jeg gøre opmærksom paa, at det, Menighedsraadet ønskede, var disse 3 000 Kr. i Kraft af Jordlovens § 3 som obligatoriske Statskasseudgifter, men de skulde bruges til at indrette Udhus til Præsten i den nuværende Ladebygning. Men da der i den nordlige Ende af Laden er en Række Udhusrum til Præsten, maatte Ministeriet svare, at man havde ingen Bemyndigelse til at billige, at disse 3 000 Kr. blev ydet af Statskassen. Der skulde foretages visse Reparationer, indrettes gode Udhusrum for Præsten, og ud over dette kunde der ikke ydes noget som helst. Det skulde naturligvis, som det ærede Medlem, der citerede et Stykke af Loven, gjorde opmærksom paa, først undersøges, hvor meget der indkom ved Materialer fra de overflødige Bygninger, og kun for saa vidt der udover det Beløb blev Brug for noget til at skaffe Præsten dette Udhusrum, kunde man lade Statskassen betale. Det var da ganske aabenbart, at de 3 000 Kr. kunde man ikke have Hjæmmel til at yde.

Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem Hr. Olufson ikke kan se, at der er nogen Forskel paa, om man tager de Udgifter, som Folkekirken meget vel, hvis den ser sin Interesse deri, kan drage til sig i saa stort Maal, som Loven hjemler Statskasseudgifter efter Jordlovens § 3, eller man af Folkekirkens egne Midler af Fællesfonden yder nogen Støtte til at hjælpe, hvor der er særlige Udgifter, og kommer dem i Møde, hvor man kan, med et mindre Beløb, og i hvert Tilfælde med lempelige Betalingsvilkkaar, altsaa med billige Laan, som Ministeriet raader over. Jeg har ikke tænkt mig Muligheden af, at jeg skulde blive angrebet paa dette Punkt, at jeg ikke lader Statskassen betale de 3 000 Kr., som jeg formener der ikke er Hjæmmel for at lade den betale.

Olufson: Den højtærede Minister søger at gaa udenom Sagens Realitet. Sagens Realitet er den, at samtlige Instanser, der har haft med denne Sag at gøre med Undtagelse af Kirkeministeriet, har krævet, at Præstegaardens Jorder blev